

A Balatonvidék erdősítése érdekében.

Nyílt levél az Országos Erdészeti-Egyesület t. választmányához!

Azon nézetből indulva ki, hogy a legjobb eszme is csak úgy nyer valódi értéket, ha azt tetté érleljük, s visszaemlékezve az Erdészeti-Egyesület sok irányu hasznos törekvései között, különösen a befásítások érdekében kifejtett buzgalmára, legyen szabad a tisztelt választmányt azon kérdés megvitatására felkérni, lehetne-e, s ha igen, mily módon lehetővé tenni Tihany vidékének befásítását?

A Balatont minden magyar ember előszeretettel s bizonyos emelkedett érzülettel szokta mint a haza közös kincsét emlegetni, Tihanyt pedig annak kiváló pontjaként tekinti. Sajnos azonban, hogy míg 40—50 évvel ezelőtt terebélyes tölgyés cser erdő fődte ott az emelkedő ormokat, ma szemet-szívet elszomorító látványt nyújt a kopár hegység, mely szemünkbe ötlük. Tulajdonosai e helynek méltán sorozhatók a tehetős osztály közé s bizonyára csak ébresztésre vár nemes érzületük, hogy e történelmileg is érdekes vidéknek regényesen szép régi képe visszavarázsoltassék.

E befásítás aránylag kevés költséggel lenne megejthető s annak sikeres módjára nézve az Országos Erdészeti-Egyesület választmánya bizonyára készségesen fogná megtenni javaslatait. Néhány évi gondozás után a nagy természet megtenné kötelességét, s habár a mai nemzedék a kivánt eredményeket alig fogná megélni, de az őstől átvett javaknak, ha azok használatát kiélveztük, így is több mint erkölcsi kötelesség helyreépítléséről gondoskodni. E felszólamlás jogosultsága tehát kérdésbe alig vonható.

Ha tehát az Országos Erdészeti-Egyesület részéről helyes tapintattal illetékes helyen a tette ébresztés megtörténnék, alig képzelhető, hogy az eredmény nélkül maradna, s a hírneves tihanyi „Echo“-ként bizonyára minden magyar kebelből százszorosan viszhangzana az érdemekben is gazdag szerzet iránti közelismerés.

Luczenbacher Pál.